

Nr 139.

Av herr **Lithander**, om förbud mot s. k. schäktning.

Den 16 febr. 1909 hemställde dåvarande ledamoten av riksdagens första kammare herr A. v. Möller att »riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes dels låta utröna, om och till vilken utsträckning stadganden må kunna meddelas i syfte att vid slakt av husdjur minsta möjliga lidande medelst förutgående bedövning eller på annat ändamålsenligt sätt tillfogas djuren, dels ock, därest utredningen därtill föranleder, låta utarbета och för riksdagen snarast möjligt framlägga förslag till lagstiftning i ämnet».

I andra kammaren gjordes ett liknande yrkande av herr E. Wavrinsky.

Efter tillstyrkande den 29 april 1909 av första kammarens första tillfälliga utskott samt 27 april 1909 av andra kammarens femte tillfälliga utskott beslöt riksdagen bifalla motionärernas ovannämnda yrkande.

Herr v. Möllers motion innehöll bl. a. ett intyg så lydande:

»Det har varit, är och blir min alldeles bestämda mening, att all yrkesmässig slakt av våra större husdjur måste föregås av bedövning. Detta skall i lag stadgas, och skulle någon religiös ritual föreskriva något annat, så måste den i mänsklighetens och humanitetens namn reformeras i detta fall.

Hela proceduren vid den judiska slaktmetoden gör ett ohyggligt rått och brutalt intryck, detta har väl aldrig någon kunnat bestrida, och både för djurets och de i slakten deltagandes skull bör den bort. Denna slaktfråga i allmänhet är den största av alla djurskyddsfrågor, den har en sådan oerhörd omfattning, att alla andra synas mig krympa till dvärgar vid sidan av den, och det skulle vara sorgligt, om inte inom vår representation skulle finnas nog blick för dess betydelse, nog mänsklighet och hjärta för djuren för att få den löst enligt humanitetens krav.

Stockholm, Veterinärinstitutet, den 15 mars 1903.

John Vennerholm
Professor.»

Från regeringens sida ha emellertid inga åtgöranden vidtagits för att fullfölja 1909 års riksdagsbeslut.

Ett regelbundet och upprörande djurplågeri försiggår alltså fortfarande genom den s. k. »schäktingen» på olika platser i riket. I Stockholm på obestämda tider, i Göteborg varje måndag och torsdag morgon kl. halv åtta. Anblicken är upprörande, och endast en allmän bristande kännedom om verkliga förhållandet torde förklara, att något dylikt får försiggå inom ett civiliserat samhälle.

Under sådana förhållanden synes det vara nödvändigt, att riksdagen, utan att längre avvakta den slutliga utredningen med anledning av 1909 års riksdagsbeslut, genom förbud i allmän lag mot den s. k. »schäktingen» gör slut på ett upprörande djurplågeri.

Innan vederbörande utskott tar ställning till frågan vore önskligt, om utskottets ledamöter ville närvara vid en dylik förrättning i Stockholm, och önskligt vore ävenledes, om riksdagens ledamöter i övrigt ville göra detsamma innan de avgiva sitt votum i frågan.

Under anhållan till vederbörande utskott att formulera ordalydelsen till själva lagtexten och under hänvisning till riksdagsbehandlingen 1909 hemställes, att riksdagen, i avvaktan på regeringens förslag med anledning av ovannämnda 1909 års riksdagsbeslut, ville besluta,

att den s. k. »schäktingen» skall i allmän lag förbjudas.

Stockholm den 21 januari 1922.

Edvard Lithander.
